

KIBLEGAH EV İNŞAATI-1

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 18.11.2012 tarihli (187.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Dostlar,

Evlilik, ilk insan kadar eski bir kurumdur. En eski cami, en eski köprü, en eski medrese diye bir tarih açsanız ancak filan insana kadar götürebilirsiniz. Yeryüzünde ilk imar edilen mescid, Kâbe'dir; ama evlilikten eski değildir. İnsanlığın en eski kurumu evlilik kurumudur, şeytanın da en köklü insan eritme makinesi evliliğidir. Çünkü Allah, insanın yaratılışını da insanın kalitesini de evliliğe bağlamıştır. Şeytan da bütün yatırımlarını Allah'ın bu planının aksi yönünde kurduğu için o da ilk fitnesini, en eski fitnesini evlilik üzerinden kurmuş ve bunun üzerinden fitneye başlamıştır. Habil ile Kabil -Âdem aleyhisselam ile Havva validemizden sonra ikinci ve üçüncü insanlar- arasındaki ilk fitne bir aşk fitnesidir. Bu nedenle evliliği insanların düğün salonlarında icra ettikleri bir törenden ibaret zannedenler, hiçbir şey anlamamış demektirler. Evlilik mukaddestir, mübarektir. İnsan öyle olduğu için.

Yeryüzünde bir düğün yapılması, ciddi bir şekilde göklerle alakalıdır. Biz, namazı büyük bir ibadet görüyoruz; ama evliliği doğal, sosyal iletişimimizin sonuçlarından birisi olarak görüp de ona ibadet kalitesi ve kıvamı veremiyorsak bu Allah'ın Şeriatı'nı bilmediğimizden kaynaklanıyor. İbadeti biz, şöyle bir abdest alacaksın, taharet yapacaksın, setr-i avret yapacaksın, kibleye döneceksin, sahura kalkacaksın, iftar edeceksin, ihram giyeceksin, besmele çekeceksin, tekbir getireceksin, kurbanını kibleye çevireceksin gibi zannediyoruz. Evet, onlar da ibadettirler. Düğün de ibadettir. Bâtıla ve batıya göre yapılamaz. Bu ümmet, Allah'a kulluğunu ispat etmek için evlenir, düğün yapar, nişan yapar. Bu nedenle biz, evliliği ibadet olarak görüyoruz.

Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz; bir düğüne davet edildiği halde, oraya gitmemekle ilgili hükmünü belirtirken “Bir düğüne davet edildiği halde gitmeyen, o günkü neşeye katılmayan; bana âsi olmuştur.” buyuruyor. Düğün bu! Aynı peygamber “Camiye gelmeyenlerin, sabah namazına gelmeyenlerin evini yakasım geliyor.” diyor. Sabah namazına camiye gitmemeyi de asi olarak görüyor. Düğüne gitmemeyi de öyle görüyor. Düğün Muhammed aleyhisselamın şeriatına göre ise tabi! Onun düğünlerini kastediyorum. Ebu Cehil'in yeğeni evlenecekse onun düğüne gitmekten söz etmiyorum. Ümmetinin kıvamında olan düğünden söz ediyorum. Daha da ileri buyuruyor ki “Bir düğüne davet edilen mü'min, ramazan orucu gibi bir oruca niyetli değil de bu ramazanın dışındaki nafîle oruçlardan birisine niyetliyse düğün sahibinden rica etsin. Ben oruçluyum bu velimeden yani düğün yemeğinden yemesem olur mu, diye izin istesin. Hayır! İlla bu pilavdan yiyeceksin; etten yiyeceksin ne veriliyorsa, derse düğün sahibi orucunu bozsun, düğünün neşesini kırmasın.” diyor sallallahu aleyhi ve sellem. Biz, düğünü ibadet gördüğümüz için, camide kadın-erkek saflarımız bir arada olmadığı gibi Rabb'imizin huzurunda yaptığımız bir iş olduğundan düğünlerimizi de kadın-erkek bir arada yapmayız. İbadet kıvamında iş yapıyoruz. Düğün nasıl yapılır tarif etmiyorum. Etmek de istemiyorum şimdi ama biz evlenirken, düğün yaparken; ne yaparız, nasıl yapıyoruz ve ne için yapıyoruz bunun işaretini vermek istiyorum. Biz, ümmet-i Muhammed'iz! Dünyayı hizmetimizde görmek isteriz; liberalistleşip dünyanın hizmetine girmeyiz, giremeyiz. Bu ümmet, insanlığı kurtarmak için çıkarılmış bir ümmettir; kurtarılmaya muhtaç bir ümmet haline gelemez. Düğününde de gelemez, camisinde de gelemez. Mescid-i Aksa da bizim olacak, düğünler de bizim düğünümüz olacak ki ümmet olduğumuz ortaya çıkmış olsun.

Kardeşler,

Sözümüzün başında dedik ki; evlilik, insanlığın en eski kurumudur. Allah Âdem aleyhisselamı yarattığı gibi herkesi topraktan yaratabilirdi. Allah için zor mu bu? Âdem'i yaratmak zor olmadı da yedi milyar ya da yüz milyar Âdem yaratmak mı zor olacak? Çamurdan yarattığı gibi taştan yaratsaydı ne olurdu? Zor mu Allah için? Haşa! Fakat bir kanun koydu; çünkü kullarını yaratıp seyretmek istemiyor Allah. Yaratıp imtihan etmek istiyor. Bu imtihanın en canlı hareketi, aktif olacağı yer de iki insanın -iki zıt yaratılışlı insanın- bir araya geldiği evlilik olacağından; peygamberleri de dâhil bütün kullarını bir ev hayatından kendilerine imtihan edilmiş, imtihan verilmiş kimseler olarak yaşayıp gelmelerini murat etti Allah. Peygamber aleyhisselam efendimize Kur'an'ı Kerim'de hitap ettiğinde "Biz senden önce de peygamberler gönderdik ve onlara eşler çoluk çocuk verdik." diyor Allah Kur'an'ında. Yani ey Muhammed aleyhisselatu vesselam seni eşin, çocukların, işte kimi öldü kimi yaşıyor; böyle bir hayatın içinde peygamber yaptığımız gibi senden önceki peygamberleri de akşama kadar insanları Allah'a davet edip, imana davet edip, cehennemden kurtarmaya çalışıp, akşam da hanımıyla öyle veya böyle sabahlayan insanlar olarak gönderdik. Çünkü Peygamberler ne cindir ne melektir. İnsandırlar! İnsan olmanın en tabii sonucu da evlilik hayatıdır; çünkü melekler evlenip çoğalmazlar, yaratılırlar, yaratıldığı gibi de kalırlar. Bir imtihan için sonunda cennete veya cehenneme girmek için yaratılmadıklarından dolayı melekler birbirleriyle evlendirilmez. İnsan sonunda cennet veya cehennem sürecinden geçtiği için, sonu öyle bir bant üzerinden yürüdüğü için Allah; insanı imtihan etmeyi murat etmiştir. İnsanca imtihanın en tabii noktası da insanın yüzde yüz hür ve iki tarafın da sınırlarının yüzde yüz kaldırılmış olduğu bir ortamda yani, evlilik ortamında imtihan edilmesidir. Erkekliğin de kadınlığın da test edileceği en cazip yer, en cenk meydanı; evlilik ve aile meydanıdır, evlerdir diye inanıyoruz.

Kardeşler,

Evliliğin bu ciddiyetini yani, insanı Allah'ın huzurunda meleklerden farklı, melek değil; ama melekleşmek için bulunduğu bir ortamın en önemli, en canlı imtihan noktası haline getirilen ayetleri hadisleri farklı sebeplerle defalarca dinledik. Fakat bir kere daha vurgulamak ve zihnimize perçinlemek için evlilik dinimizde nereye oturuyor, bunu örneklendirmek istiyorum.

Kardeşler,

Bu hadisi şerifi çok defa dinledik. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, evlenmeyi imanının yarısı olarak görüyor. Tekrar ediyorum. Peygamber aleyhisselam Efendimiz, evlenmeyi imanının yarısı olarak görüyor ve buyuruyor ki; "Kim evlenirse imanının yarısını kurtarmıştır. Diğer yarısında da Allah'tan korksun cehenneme girmesin." Bunu anlamakta zorlananlar için Buhari'nin rivayet ettiği bir hadisi şerifi hatırlatmakta fayda var. Ne buyurmuştu, ta yıllar önce çocukken duyduğumuz; ama bir türlü bu anlamı çıkaramadığımız hadisi şerifinde; "Kim bana, iki şeyini garanti ederse ben de ona cenneti garanti ederim. İki bacağıнын arası ve iki dudağının arasını bana garanti eden cennettedir, benim garantimdedir." buyuruyor. Bir şeyh efendinin tarikatına girene cennet garanti etmiyor! Filan mezhep de olana da cennet garanti etmiyor! Ehl-i Sünnetsen cennettesin de demiyor; ama ne diyor? "İki dudağının arasını ve iki bacağıнын arasını garanti et." Allah'ın şeriatına uygun tutacaksın bunları. "Cennet garantin olsun." diyor. Evlilik, iki bacağıнын arasını yüzde yüz garanti etmenin en önemli dayanağı olduğu için sonra ne buyuruyor iman eden bir mü'mini işaret ederek; "Kim evlenirse imanının yarısını garanti etmiş olur." buyuruyor. Gerisinde de abuk sabuk imansız bir söz söylemesin cennete girsin.

İslam; uzayda uç bir noktada, ancak uzay aracıyla ulaşılabilecek bir yer değildir. İki dudağının arası ve iki bacağıнын arasına eğer garanti verebiliyorsan; Allah'ın Şeriatı'na göre bunları teminat

altına alabiliyorsan Peygamber garantili bir Müslüman'sın demektir. "Kime salih bir kadın nasip olduysa Allah dininin yarısını kurtarmıştır ha!" buyuruyor. Salih bir kadın dinin yarısı ediyor, yüzde elli. Üç beş rekât da namazı da eklersen cennete gireceksin demek ki. Yüzde elli buldun mu cennete gireceksin. **فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ**. Küçük bir zerrenin bile sayıldığı bir mizana doğru gidiyoruz.

Kardeşler,

Evlilik, genç kızların duvak hayallerini süslemek için veya davetiye dağıtıp "Çocuğumuzun mürüvvetini görüyoruz." demek için ya da işte "Maşallah çocuklarına iyi bir düğün yaptı." desinler diye geçirilebilecek basit bir ibadet değildir. Şeytan; babamız Âdem aleyhisselamdan beri duvak giydirmek için ya da kadını, kızı, erkeği; çalgılı çengili ortamda bir arada tutmak için yatırım yapıyor. Düğünlerimizi Allah için yapılacak en muhteşem cihatlardan birisi olarak göremeyip de kızının mürüvvetiymiş, çocuğunun mürüvvetiymiş gibi görenler ve düğünlerimizi; Ümmet-i Muhammed'in diğer milletlere karşı büyüme siyaseti, politikası olarak göremeyenler, düğünlerimizi basit görenler, bir salonda Allah için miting yapar gibi düğün yapma kıvamına ulaşamayanlar dinlerinin yarısının ne olduğunu anlayamamışlardır. Kimse alınmasın! Kimse üzülmesin! "Niye hocalar böyle demiyor?" demesin. Ben hoca filan anlamam zaten! Ben peygamber bilirim. İşte peygamberim! "Evlenen, dininin yarısını kurtardı." diyor. Duvak giyen vesaire değil.

Kardeşler,

İnsan hacca da gidebilir, oruç da tutabilir, zekât da verebilir, kurban da kesebilir. Bir sürü emri var Allah'ın; ama şu hadisi şerifi Sahih-i Müslim'den alınca bakalım zihnimiz ne yorum yapacak? Resûlullah sallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki; "Şu dünya, olduğu gibi güzeldir." Yani yeşil güzel görüyorsunuz. Yani dağı bayırı her yeri güzeldir dünyanın. "Ama dünyada en güzel şey salih bir kadındır." buyuruyor. Demek ki salih bir kadınla evlenemeyen bir delikanlı, bir genç şu dünyanın en güzel değerini, kaybetmiş demektir. Fabrikan olsa ne olacak? Şirketlerin olsa ne olacak? Kendin yakışıklı olsan ne olacak? Bu hadisi şerifi -Müslim'in rivayet ettiği bu hadisi- söylediği zaman aleyhisselatu vesselam Efendimiz; "Dünya güzellikler diyarıdır; ama dünyanın en güzeli de salih bir kadındır." dediği zaman karşısında Ebu Bekir oturuyordu radyallahu anh. Musab bin Umeyr de belki karşısındaydı. Ömer bin Hattab gibi adamların karşısında, bunu söyledi. Belki de Uhud'dan döndüklerinde bunu söyledi, belki de Mekke fethedildi; o neşeli günde, çok neşeli bir zamanda! Ne zaman söylendiğini bilmiyoruz çünkü. Belki de Mekke fethedilip herkesin ayağını yere basamayacağı kadar mutlu olduğu bir zamanda "Asıl mutluluk şu dünyada salih bir kadındır." dedi. Vay kaybettiğimiz şeylere bizim be. Vay kaybettiğimiz şeyler!

Salih bir kadın! Kimse yanlış anlamasın. Hadisi şeriflerde, "Resûlullah'ın lisanındaki salih kadın kimdir?" sorusuna Peygamberimiz kendisi cevap veriyor. Çünkü "Hah salih kadın dünyanın en güzel varlığı." deyince ashabı kiram; "Kim bu salih kadın ya Resûlullah? Kim salih kadın?" diye sorulduğunda verdiği cevap, bizim için çok önemlidir. Ne buyuruyor; "Eşi ona bakınca mutlu eden kadın. Dert unutturan kadın. Erkeğe cennet hurileri dışında hiçbir kadını hatırlatmayan kadın! Salih kadın!" İlahiyat mezunu, Kur'an kursu hocası, çok hacca veya umreye gitmiş. Bunlar değil, salih kadın başka bir şey! Çok teheccüd kılan; evet, çok teheccüd kılan kadınla ilgili de (فانتات) diye ayet var Kur'an-ı Kerim'de. Tamam, teheccüd kılanı da öven bir şey var. O zikreden, Allah korkusuyla gözleri uykusuz kalan kadını da anlatan ayet var, Ahzab Suresi'nde onları da övüyor Allah; ama "Şu dünyada bir Müslüman'a nasip olacak en mutlu güzellik nedir?" sorusuna "Salih kadındır." diye cevap veriyor. "Kim salih kadın ya Resûlullah?" diye sorulunca da "İşte bizimle cihad eden, Uhud'da gelip yaralarımıza pansuman yapan, sabaha kadar oturup tövbe edip namaz kılan!" buyurmuyor. "Kocasına ona bakınca mutlu eden kadın." diyor. Üstüne dokununca filan değil, onunla yatak odasına girince

değil; görmek bile mutlu ediyor. Bakışları cennet bakışı gibi, dudakları hareket edince sana Allah'ı hatırlatacak kadar, “Ne muhteşem güzellikler yaratmışsın ya Rabb’i!” diyecek kadar, bakışında güzellik olan kadın! Kuaför görmüş kadın değil; bakışı güzel olan kadın. Eşine Allah'ın nimeti olarak bakan kadın. Bu, Peygamber bakışıdır kardeşler. Birbirimize edebiyat yapmamıza gerek yok; Birbirimizi kandırmamıza ne hacet var. Peygamber sözü.

Yine Ahmed bin Hanbel'in rivayet ettiği bir hadiste Peygamber aleyhisselamı görüyoruz; “Şu insanoğluna Allah'ın verebileceği en güzel nimet üç şeydir.” buyuruyor. İnsanın üç mutluluğu olur bu dünyada demektir bu. “Birisi salih kadın, birisi de iyi bir ev, öbürü de iyi bir binektir.” diyor. Bu üç şeyin varsa dünyada mutlusun sen; ama salih kadın ha! Görkemli bir düğünle evlendiğin kadın değil, salih kadın! Seni ilk gördüğündeki tebessümü üç çocuk, beş çocuk doğurduktan sonra ya da sen onun birkaç isteğini yapmayı beceremediğin bir anda bile o ilk günkü, düğünde milletin içinde akrabaların içindeki tebessümü hala devam eden kadın! Sana güzelliğinden, bedeninden, nezaketinden, ikramından, tebessümünden vesairesinden verdikçe; belki sen ondan nefret edeceksin.

Sen, belki onun layık olmadığı şekilde ona muamele edeceksin; ama o “Ey adam senden değil, seni yaratandan beklerim karşılıklarımı. Ben sana hizmet ederim, eğer karşılığını sen bu dünyada vermezsen Rabb'im bana cennetini verir.” diyecek olan kadındır, Saliha kadın. Bunu da Peygamber aleyhisselamdan öğreniyoruz. Diyor ki; “Size hangi kadın cennetlidir? Söyleyeyim mi?” “Buyur ya Resûlullah.” diye cevap veriyorlar. “Sempatik ve doğurgan bir kadın! Sempatik ve doğurgan kadın! Öyle ki bu kadın, kocası ile aralarında bir sorun olduğunda -küsecek müsecek durumu olduğunda- bu kadıncağız, küsüp yatağa girmez. Eşinin yanına oturur, eşinin elini tutar: ‘Bak, sen beni affetmedikçe beraber olmadıkça ben de gözümü kırpmayacağım, uyumayacağım, burada bekliyorum.’ der ve inatlaşmaz o kadın. O cennetlik kadın!” diyor aleyhisselatu vesselam Efendimiz.

Kardeşler,

Ashabı kiramdan, Abdullah ibni Mes'ud radiyallahu anh; bildiğiniz gibi ashabı kiramın ulemasından, Peygamber aleyhisselatu vesselam Efendimize iman eden ilk yediden birisi. İlk yedi mü'minden bir tanesi. Buraya çok dikkat etmenizi rica ediyorum! Bir sahabi Peygamber terbiyesi görmüş, Resulullah sallahu aleyhi ve sellemden binlerce hadis rivayet etmiş ve Ulemadan, fukahadan bir sahabi: Abudullah ibni Mes'un. Onun için Resulullah sallallahu aleyhi ve selam, o cılız vücudu için, küçük ince ayakları için “Bu ayakların her biri, kıyamet günü mizanda tartıldığında Uhud'dan daha ağır gelecek.” dediği sahabi, bakın ne diyor. “Bilsem ki ömrümün son on günündeyim ve onuncu gün öleceğim. Son on günüm kaldı. Ben de bir sebeple bekârsam son on günümde, fitneye düşmekten korkar ve muhakkak evlenirim.” buyuruyor. Abdullah ibni Mes'ud radiyallahu anh, Dar'ul Erkam'da iman eden sahabi! Kur'an'ın ilk indiği günden itibaren Kur'an dinleyen sahabi. Belki defalarca Cebrail aleyhisselamı görmüş. Ebu Cehil'in karşısına geçip Rahman Suresi'ni okuma cüreti göstermiş adam. Uhud görmüş, Bedir görmüş, Bedir'de melekleri seyretmiş, Peygamber aleyhisselamı gülerken ve ağlarken görmüş, büyük bir âlim ve muttaki Allah dostu. Ömrünün son gününü, kızlara karşı tehlikeye düşerim korkusuyla bekâr geçirmeye razı değil. Şimdi hangi sistemle yetiştirdiğimiz belli olduğu halde, bu sahabi Medine'de yaşadı ve Medineli birisi olarak Peygamber aleyhisselamın henüz mübarek cesedinin kokusunun dünyadan kaybolmamış olduğu bir zamanda, bu sözü söyledi. Ortada açık saçık kadın yok, internet yok, sinema yok, televizyon yok, gazete yok, fitne yok, fesat yok. Bacağı görünen bir kadın yok, göğsü görünen bir kadın yok; mescitlere veya sokaklarda kapkara kargalar gibi girip çıkan insanlar var. Kadın, üzerindeki karalığından anlaşılıyor. O dönemde “Fitneye düşmekten korkarım. Ömrümün son on günü olduğunu bilsem de evlenirim muhakkak.” diyor. Çünkü peygamber terbiyesi görmüş. Abdullah ibni Mes'ud radiyallahu anh biliyor ki, Adem aleyhisselamdan beri şeytanın en güçlü silahı, insanların şehvetini yönlendirme silahıdır. Kadınıyla erkeğiyle şeytanın

bu silahı karşısında direnebilecek yiğit yoktur. Sadece Allah, peygamberlerini masum tutmayı murat ettiği için peygamberleri bu fitneden korunmuşlardır. Bunu bildiği için böyle diyor.

Başka sahabilardan de bu nakiller var. Ahmed bin Hanbel rahmetullahi aleyh, eşi vefat ettiğinin ertesi günü ikinci bir kadın bulup evlenmeyi istediğini söyleyince “Neden bu kadar acele ediyorsun? Daha kadını dün gömdük.” sorusuna verdiği cevap nedir? “Allah’a böyle gitmek istemem.” demiştir. “Fitne bu. Bir tehlikeye düşerim.” Abdullah ibni Mes’ud, yetmiş yaşında Medine’de fitneye düşmekten korkuyor. Şimdi et bayramı gibi sere serpe dağılmış genç kızların ortasında delikanlıların bekâr kalmasından; otuz yaşına kadar genç ve kendisini adeta ucuza teşhir etmekten (daha bir ağır kelime kullanmayayım) hayâ etmeyen, hayanın yok sayıldığı, edep diye bir şeyin olmadığı, genç kızların delikanlılaştığı bir zamanda, çocuklarını üniversitelerde bekar bırakmaktan ve Allah’tan korkmayanlarla Abdullah ibni Mes’ud’un karşılaştırılması halinde kim haklı çıkar? Kim? Kim hatalı? Abdullah ibni Mes’ud mu çok cinsel adammış işte Arap olduğu için! Bu kadar şehvetin fitne olarak, hava gibi, su gibi içimize sızdığı bir zamanda; çocuklarını bekâr bırakanlar mı? Otuz yaşına kadar gençlerin, bir helal nikâhla bir araya gelmemeleri halinde fitneye düşmeyeceklerinden, harama bulaşmayacaklarından nasıl teminat alıyorlar ve nasıl güveniyorlar? Bunu anlayabilmiş değilim. Sadece afet duası yapıp (انا لله وانا اليه راجعون) diyorum.

Abdullah ibni Mes’ud’un eteklerine sığınıp kıyamet günü onunla beraber olmak istiyorum. Bu hacı oldukları halde, güya bilmiş oldukları halde çocuklarını cehennem kadar alevler gösteren bu fitnenin ortasında yalnız bırakan, bekar bırakan anne-babalardan ve hocalardan Allah’a sığıyorum. Ümmetimin iffetini tehlikeye atıyorlar. Bir de İslami hizmetler yapılacak, diye bir edebiyat yutturup kızları otuz yaşına kadar bekar bırakmak veya delikanlıları filan hizmeti yapacaksın, diye bekar bırakmak gibi; güya İslam’a ve dine hizmet etmek için! Kim, kime güveniyor? Abdullah ibni Mes’ud’dan daha takva bir nesil mi yetiştirdik biz. Yoksa yaşadığımız şehirler, talebelerimizi gönderdiğimiz liseler veya üniversiteler Abdullah ibni Mes’ud’un Medine’sinden daha mı temiz? Daha mı şık, Daha mı güvenli, Kızlarımız daha mı ahlaklı? Bu bataklığa düşmemeliydik biz.

Kardeşler,

Evlenme yaşı gitgide yükseliyor. Neredeyse yirmi iki yaşında bir genç evlense düğününe bile gidilmeyecek. Kıyamet alameti! “Rezillik, yirmi iki yaşında evlendi çocuk. Bir hata yaptı Allah affetsin.” Yani neredeyse düğün tebriki yerine taziye yapılacak ha! “Ne oldu başınıza ne geldi. Bu çocuğu niye evlendirdiniz? Niye evlendirdiniz? Yirmi iki yirmi üç yaşında! Bir şey mi oldu? Yanlışlık mı yaptı da evlendirdiniz? Daha iş var, güç var. Daha düzenini kuracak bu!” Hey gidi hey! Esmâ’ül Hüsna’da Allah, Rezzak imiş. Esmâ’ül Hüsna konferansı dinle dur. Evlerde de Esmâ Hüsna levhaları asılsın. Allah Rezzak; ama rızık diploma veriyor ha! Allah Rezzak, diploma rızık versin. Düştüğümüz çelişki, şeytanı bile güldürecek hale geldi. İffeti korumanın, asla ve kat’a iffeti korumanın; evlenmekten başka bir yolu yoktur.

Peygamberim sallallahu aleyhi ve sellem İbni Mace’de rivayet edilen bir hadisi şerifte adamın birisi gelip; “Ya Resûlullah çocuğum için iyi bir evlilik tasarlıyordum. Hiç uygun olmayan bizim ailemize yakışmayan bir kıza gönül kaptırdı. Ne nasihat edeyim de çocuğa, dur oğlum seni biz filancayla evlendireceğiz, diyeyim.” diye sorduğunda Allah adına konuşan ve Allah’ın hükmünü, Allah’ın kullarına anlatan Peygamberim sallallahu aleyhi ve sellem son sözünü söylüyor. “Bana göre, bu gönüllere sevgi düştükten başka nikâhtan başka bir çare yoktur. Sevgi gönle girdi mi nikâhtır son çare.” Peygambere göre bu! Nasıl bir Müslüman Peygamberimin bu sözünü duyduktan sonra kalkıp da “İşte bizim aileden, filan ırktan onlar, onlar şuralı; biz buralıyız.” diye bir mazeret gösterebilir. Peygambere mazeret gösterilir mi?

Kardeşler,

Çok ciddi bir şekilde şeytan halatla peşinden sürüklüyor bizi, bu bir afettir. Bir baba veya bir anne bu tür ihmali yüzünden maazallah çocuğu bir afete düşerse; iffet ile namusuyla ilgili bir sıkıntıya düşerse onu hac kurtaramaz kıyamet günü. Hac başka bir şey! Namusu olmayan bir çocuğun babası olmanın suçlususun, sen. Evet, kimse kimsenin suçundan mesul olmaz kıyamet günü; ama “Geliyorum, geliyorum.” diyen bir afeti duymazsan o mesul, sensin o zaman. Hem bataklığın içine at hem de zinanın suç olmadığı, hatta zinanın yasalarla koruma altına alındığı, gençlerin şurada burada müstehtecen ve çirkin pozisyonlarına karşı “Ne yapıyorsunuz çocuklar?” demenin yasal bir suç olduğu; ateş gibi çocukları, barut gibi kızlarla bir arada veya tersi bir şekilde durdukları bir zamanda; sen yirmi beş yaşında delikanlıyı, yirmi iki yaşında genç kızı aynı sınıfta dört sene beş sene (tesettürlü ama tesettürlü) bir arada tutuyorsun. Sonra da “Bunlar bir yanlış iş yaptı.” Onlar yaptı, sen yaptırдын!

Kardeşler,

Şurada bir haykırışı bütün Ümmeti Muhammed’e ilan ediyorum. İnsanlar şu yanılığın vazgeçsinler: Kız tesettürsüz olursa erkeklerin dikkatini çeker. Tesettürlü olunca yani; başörtülü, geniş pardösüsü, feracesi, çarşafı üzerinde olursa o, hiç dikkat çekmez zannediyorlar ya! Bin kere yanlıştır bu! Tesettürlü kız daha çok dikkat çeker. Tesettür, bir de dekorist bir tesettürse üstüne bir de vücuda oturmuş bir tesettürse; hele hele evli erkeğin daha fazla dikkatini çeker. Belki evlenmemiş, kadını erkeği tanımayan bir insan bu sözümü anlamayabilir; ama evlenmiş, karı-koca bir arada kalmış bir insan ne dediğimi daha iyi anlar. Tesettür, sadece zaruri oranda dışarıda bulunmak için bir ruhsattır. Dört sene, beş sene tesettürlü de olsa kadın ve erkeğin bir arada durması halinde tesettür yıpranır. Bildiğimiz şeyler var. Ortamı hepimiz biliyoruz. Allah’tan korkmak zorundayız.

Kardeşler,

Tekrar ediyorum. Evlilik, aile düzeni kurmak, eş olmak, koca olmak, hanım olmak; bu ümmetin emel dinamiklerinden biridir. Dinimizin, şeriatımızın, peygamberimiz aleyhisselatu vesselamın getirdiği en sistematik kurallar arasında evlilikle ilgili kurallar vardır. Bunu asla ve kat’a yöresel düşüncelerimizle ailevi geleneklerimizle kapatamayız; evliliğe de peygamber aleyhisselamın baktığı gibi bakacağız. Ancak bu şekilde fitneden korunmuş bir Müslüman olarak Rabb’imizin huzuruna çıkabiliriz.

Kardeşler,

Bu sözlerimden şöyle bir netice anlaşılabilir. Hani evlilik vesaire kadın dünyanın en güzel nimetidir gibi, sözlerden sanki Peygamber aleyhisselam Efendimiz adeta “Sadece erkeklere kadınları alın, kurtarın ahretinizi.” diyor gibi bir sonuç çıkabilir. Böyle bir sonuç yanlıştır! Bu erkekler için ne kadar nimetse yani, imanını yarısı ise evlilik kadın için imanının bütünüdür. Erkeğe; “Evlen imanının yarısını kurtar, salih bir kadınla evlen en büyük nimetlerimden birine kavuş.” diyen peygamberim aleyhisselatu vesselam kadına da diyor ki “Namaz kıl, oruç tut ve eşinle sıkıntı yaşama cennetin kapılarından dilediğinden gir.” buyuruyor. Bu da peygamber sözü. Bakın, erkeğe ne demişti? “Salih bir kadınla evlen, yarısını kurtar imanının.” Cennetin yarısı garanti! Kadına ne diyor? “Namazını kıl namaz sorun olmasın. Oruç sorunun olmasın namusunda da sorun yaşama. Eşinle de bir sorunun olmasın. Yani eşin senden memnun birisi olsun, cennetten dilediğin kapıdan gir.” Bu yüzde yüz teminattır. Saydığı şeyler arasında zekât da yok cihad da yok hac da yoktur. Kocasını ile ilişkisi dışında üç şey sayıyor. Namaz, oruç ve namus garantisi! Namusun garantili olsun! İffetinde sıkıntı olmasın! Eşinle de aran iyiye cennetin kapılarından dilediğinden gir. Hani “Cennete gir.” ifadesi bir miktar küçük bir ifade gibi duruyor. Hani “Cennete girersen, tamam sıraya girersen, sıran gelince de girersen.”

demek gibi oluyor; ama “Cennetin şu kadar kapısı var, bu kapıların istediğinden gir.” demek daha bir üst dereceden teşvik oluşturuyor. Bu da peygamberimin sözü aleyhisselatu vesselam. Bu da insanların temennisi. Kadın platformunun ortaya koyduğu bir şart değil. Buradan da anlaşılıyor ki biz mü’minler olarak şuna, yüzde yüz iman ediyoruz: Erkeğimizi de kadınıımızı da iyi bir evlilikle taçlandırdığımız zaman biz, Allah’tan cennetini alacağız. Buradan anlaşılması gereken şudur. “Ya cennet dediğin namazla olur, oruçla olur, Kur’an okumakla olur. Evlilik dediğin de keyf-ü sefa işte! Onunla nasıl cennet olacak.” Ee, işte iman burada çıkacak ortaya! Demek ki Allah namaza puan verdiği gibi, evliliğe de aile dünyasına da bir puan veriyor. Neden? Çünkü iyi bir namaz ortamı camilerin mü’minlerle dolması, sokakları heybetli vakur ve iffetli insanlarla dolması; evlerdeki ortama bağlıdır.

Bu ümmet yüzeysel iş yapan bir ümmet değildir. Bizim ümmetimiz, köklerinden yukarı doğru ağaç büyüten bir ümmettir. Aile köktür. Ona sahip olmadan insanları sadece camiye doldurarak ya da her sene iki üç defa insanları Kâbe’nin etrafında tavaf ettirerek; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin yetiştirmek istediği o muhteşem ümmeti yetiştiremeyiz, yetişmez zaten. Önce işin köklerine sahip olunması lazım. O kökler de insanın doğmasından önceki süreçten başlamalı. Doğduktan sonra iş işten geçmiş oluyor. Tabiiinden bir zata birisi gelmiş. “Çocuğum altı aylık oldu. Nasıl eğitmeye başlayayım?” diye soru sormuş. “Bu geç oldu, öbürünü bana getir.” demiş. Bunun bitti işi, demiş. Bunda eğitim bitti. “Bir daha annesinin karnına düşeceği zaman gel bana.” demiş. “Altı aylık çocuk dünyada alacağı havayı aldı.” Demek ki Allah korkusu ile yaşayan ve cennete girmeye müsait bir nesil yetiştirmek; anne rahmine düşmeden önce başlaması gereken bir eğitimle olduğunu gösteriyor. Biz evliliği; nasıl eğlenceden, zevk-u sefadan ibaret görebiliriz ki? Allah’tan korkup, evliliğe değişik bir gözle bakalım. O değişik göz de ne olsun? Bizim, Peygamberimiz aleyhisselatu vesselamdan öğrendiğimiz, gözlüğümüzle ondan aldığımız eğitimle evliliğe, aileye, kadına, erkeğe, çocuğa, kaynanaya, kaynataya bakmamız lazım.

İslam Devleti, İslam devrimi evlerde yapılır. Evlerimizi biz imar ettiğimiz zaman, Allah’ın razı olduğu kıblegâh ev inşa ettiğimiz zaman biz firavunun hükümdarlığı altında bile olsak biiznillah, denizler bile bizim için yol olacaktır. Kur’an diyor. Evlerinizi kıblegâh yapın! Yani, cami ortamı haline getirin evlerinizi; içindeki banyosuna tuvaletine yatak odasına rağmen. Ev kıblegâh olsun, cami olsun demek; “Tuvaleti atın necis şey; camide olmaz, banyo da olmaz. Yatak odalarındaki yatakları hemen atın, seccadeleri serin.” Kıblegâh yapacağız ya evi! Öyle istemiyor ki Allah. Yatak odasına rağmen, içerideki yatak odasındaki zevk-u sefaya rağmen, banyodaki aynaya vesaireye rağmen, tuvaletine rağmen “Evler kıblegâh olsun.” وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ Bunu becerin, Allah müjdesi yardımını da o zaman bekleyin. Ne olacak yardımın?

Firavun karalara hâkim olsa bile yollarda yürütme bile size yürüyeceğiniz yol olarak denizleri açar o zaman Allah; ama evinde Firavunun sistemi hâkim, Kapitalizm evini çökertmiş; evindeki mobilyadan, perdeden, oturma kalkma şekline varıncaya kadar sistem firavun sistemi olmayacak. Evin içinde israfından, ibadetsizliğine, huşusuzluğuna kadar ev öyle bir ev olmuş. Dışarda miting yap dur, “İslam devleti kuracağım.” de dur sen. Kime kuracaksın bu devleti? İslam devleti, sadece kâfirleri imha etmek için kurulması gereken bir devlet mi? Hayır! İslam, Müslüman’ca yaşamak isteyenlerin çatısının adıdır, devlet olduğu zaman. Biz önce devletimizi, İslam’ımızı, şeriatımızı anahtar bizde olan evlerde kuracağız. Buna muvaffak olduğumuz zaman bizi kimse tutamaz. O zaman Allah bizim karada uçmamızı, denizde yürümümüzü sağlayacak yardımını bize muhakkak gönderecek. Bu daha önce de yaptığı iştir Allah Teala’nın! Musa aleyhisselam da sıkıştı; sıkışınca “Ne edeyim ya Rabb’i?” dedi. Ona cevap verdi Allah. “Evlerinizi kıblegâh yapın.” dedi. Yani, evlerinizde imanınızı ispat edin, namaz da kılın. Gerisine karışmayın, dedi. Yaptılar da öyle. Deniz yol oldu, Musa aleyhisselamın ve ümmetinin önünde. Aynı kanun bizim için de geçerlidir ki Kur’an böyle oldu, diye bize bunu işittiriyor.

Kardeşler,

Ciddi bir şekilde aile dünyasına, evliliğe mü'min gözüyle bakmaya muhtacız. Bu işi mobilya veya insanlar ne der, mantığıyla görmeyelim artık. Bundan tövbe istiğfar edelim. Çok yanlış bir şey bu! Bu, Allah'ın bizi görmek istediği manzaranın dışındadır. Bu bahsettiğim şey; düğünlerimizin böyle büyük şahadet marşlarıyla filan alınıp bitirilmesi gereken bir şey olduğunu söylemek değildir. Düğünlerimiz neşeli olsun. Cuma namazı gibi düğün yapmayalım. Tamam, Cuma namazında hutbemizi dinleriz; ama düğünlerde konuşma yapmamız da vaaz etmemiz de Kur'an okunması da gerekmiyor. İyi düğün olsun, diye düğüne Kur'an okunarak başlansın, şeklinde bir sünnet yoktur. Böyle bir kural yoktur. Düğün başka şey, camide Cuma kılmak başka şey, Kurban bayramında kurban kesmek başka şey, Ramazan'da mukabele okumak başka bir şey. Düğünümüz haramlı olmasın, nasıl olursa olsun. Düğünümüz müsrif bir mantıkla olmasın, nerede olursa olsun. Düğünümüz kadınların birbirlerine; elli yaşında, altmış yaşında kadınların gelinle rekabet edecek dekorlu bir şekilde düğüne gelecekleri bir şov düğüne dönüşmesin de nasıl olursa olsun. Yani biz haram olmadıktan sonra, Allah'ın yasaklarından biri çiğnenmedikten sonra düğün yapılabilir. Düğünün illa cami mantıklı, böyle şehitlerin anıldığı; hele hele Kudüs'te bir bombalama varsa düğün yapmamak lazım! Yapsak da o gün muhakkak düğünler matemli olmalı, Kudüs marşları, şehitler, naaşlar, cenaze görüntüleriyle ile dolu olmalı. Böyle düğün olur mu canım? Peygamber aleyhisselam Efendimiz Uhud'dan geldikten şu kadar gün sonra düğün yaptı. Aişe'sine de dedi ki "Ya, bu ensar kadınları neşelenmeyi sever, gidin bir şeyler söyleyin oralarda." dedi. Uhud vardı o günlerde! Yani sekiz-dokuz senelik hayatında yüzlerce düğün gördü Efendimiz. Altmış küsur de savaş yaptı., Demek ki bu düğünler, bu savaşların arasına sıkıştı; ama harama tevessül edilmedi hiç. Haram işlemek başka, neşelenmek başka!

Biz matem ümmeti değiliz. Biz yas tutmak için gönderilmedik. Bizde yas tutmak yoktur. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ölen bir insanın arkasından sadece hanımına, bir miktar yas tutmasına izin veriyor. Yas tutmak, yasak bizde! Biz yas ümmeti değiliz! Cihad ümmetiyiz! Biz yeryüzünde gülmeyi, şımarmak için değil; yaşamanın gereği olarak mübah gören bir ümmetiz. Düğünlerimiz de böyle olsun.

Kardeşler,

Düğünlerimizle ilgili ana kurallarımızı daha sonra zikredeceğiz. İnşallah bir sonraki dersimizde düğünlerimiz ve kız isteme, kız alıp verme ile ilgili ne anladığımızı, şeriatımızın bizi nerelere yönlendirdiğini konuşacağız; ama burada bir meseleyi önceden vurgulamak istiyorum.

Kardeşler,

Evlilik öncesinde başımıza gelen afetlerden birisi de referans konusudur. Oğlu için kız bulmaya veya kızı için damat adayı bulmaya yeterli olmayacak kadar küçük çevrede yaşayanlar; bulunduğu semt kendi doğup büyüdüğü semt olmayıp memur veya başka bir sebeple bulunmak zorunda olduğu büyük bir şehirde olanlar umumiyetle kızını, oğlunu kiminle evlendireceğine dair tereddüt yaşarlar. Bu, mü'min olarak birbirimize yardım etmemiz gereken bir alandır; fakat karşılaştığımız bir afet var. Peygamber aleyhisselam Efendimiz mü'minin, mü'min üzerindeki haklarından söz ederken, altı hakkını sayarken; bir tanesini de "Senden nasihat, bilgi istediği zaman ona yardım etmelidir." diyor. Münafıklardan söz ederken de emanete hıyanet etmenin münafıklık, olduğunu söylüyor.

Şimdi kardeşler bir insan künhünü bilmediği, ayrıntılarını bilmediği birisi hakkında mesela; ben işte hoca olarak biliniyorum ve ayrıntılarını bilmediğim, sadece bir yerde, bir derste veya bir çay içme muhabbetinde görüştüğüm bir delikanlı için, "Bir kız için uygundur." ya da "Uygundur." desem bu bir referanstır. Ee, hoca adam uygundur dediğine göre hesapsız, kitapsız ne çek istiyorsa kes çeki, düğün

tarihini ver, al kızı! Al damadı! Bu ciddi bir şekilde mü'min insan karakterine ters düşen bir hastalıktır.

Evlenenler, evlendirenler bununla muhakkak karşılaşmışlardır. Birisinin kızını veya birisinin oğlunu överken, kendi doğurduğu çocuğu hakkında bile bilemeyeceği şeyleri biliyor bakıyorsun. “Maşallah mükemmel, kaçırmayın bunu!” Yani belanı istiyorsan bunu kaçırma, demek istiyor. Belayı gizliyor altında. Kızın filan hastalık geçirdiğini ya da delikanlının filan hastalık geçirdiğini biliyor. “Kıblegâh ev inşaatı nasıl yapılır.” dersinin ikinci bölümünde bu hastalık geçiren veya sabit hastalığı olanların evliliği ile ilgili konulardan bahsedeceğiz. Belli hastalıkların, damat adayına veya hanım adayına haber verilmesi gerekir. “Bu hastalığı geçirdi veya şu an şu hastalıktadır. Bu hastalığı kabul ediyorsan evlen.” demek gerekir. Bir bakıyorsun ki Züleyha'nın ayarında bir kız maşallah ya da Yusuf'un ayarında bir delikanlı. Düğüne iki gün kala dosyalar bir açılıyor ki aman Allah'ım, sabıkası var! Neredeyse idamla yargılanması gereken birisi! Doktorun “Şu kadar zaman yaşamaz bu hastalıktan.” dediği biri, pırlanta gibi çıkmıştı karşımıza. Boyatılıp boyatılıp satılmış eski bina! Bu tam anlamıyla hainliktir! Bu, bir mü'minin hayatını zehir edecek bir olaya sebep olmaktır. “Al al, muhakkak al!” Sen niye al, diyorsun? Çünkü kendi yeğeni, bunu yakın akrabaya vermesi mümkün değil. İşte filan hadis dersine, filan fıkıh dersine gittiği arkadaşına “İyi bir yeğenim var size verelim mi?” Kadınların da zaten referans konusunda, savcılık belgesi arayacak hali yok. “Ee bir görelim.” Görünce de boyalar, nakışlar yerinde. Tamam, daha iyisini nerede bulacaksın!

Kardeşler,

Mü'min, sözü senet olan insandır. Mü'min yeminli konuşmaz, neden? Yemin gibidir sözü zaten. Mü'min bilir ki yalan, zina kadar büyük bir suçtur. “İyidir, bu kız iyidir.” diyorsun. “Bu delikanlı iyidir.” diyorsun. Namazını, hırsızlığını, zinasını, tahsilini her şeyini garanti ediyorsun. Demiyorsun ki “Pazıları iyidir ha, patlattı mı ezer kızını!” İyilikten onu mu kastediyorsun? İyi diploması var olduğunu mu demek istiyorsun? Hayır! İyidir kelimesinin altında; bir damattan, bir gelinden ne beklenirse hepsine, iyi demiş oluyorsun sen. “Ben iyi dedim ama sen araştırsaydın.” Böyle şey olur mu yahu? Müslüman bir insan olarak sana güvenildi. Sen getirdin bunu sattın üstelik. Bu mü'mini aldatmaktır! Bir insanın evlenip boşanması basit bir şey değil ki. Bir mü'mine Allah, evlendikten sonra yirmi-otuz sene hayat verse o mü'min her sabah namazında “Bunu bana sebep olandan sor ya Rabb'i.” diyecek. Demese bile fırtınayı görüyorlar zaten.

Peki, birbirimize referans olmayalım mı, tavsiye etmeyelim mi? Doğruyu söyleyelim. “Kardeşim, geçen gün bir yerde çay içiyorduk. Ev sahibinin oğlu da bize çay getirdi. Sordum, ne yapıyorsun? Okuyorum, dedi. Şuyum, dedi.” Bildiğini anlat. İyidir deme! Adres göster, kim evlenecekse o araştırsın. Pedagog musun sen? Kaşlarından mı anladın sabıkası olup olmadığını? Yani bir insanın arkasında -hele bu zamanda yirmi beş yaşında bir delikanlının arkasında- durabilmek için “Bunu tanıyorum.” diyebilmek için onunla şöyle bir ay akşamlı sabahlı yolculuğa çıkmak lazım. Durduğun yerde nasıl tanıyacaksın insanı. “Ee babasıyla oturuyorduk, bize meyve suyu getirdi.” Maşallah baya ilişkiniz olmuş! Meyve suyu da iyi bir meyve suyuydu tamam zaten. Sanki o meyveyi de o yarattı hani! Ne kadar cahilce şeyler bunlar. Bir defa, mesela bana soruluyor; “Filan kız iyi değil mi hocam?” diyor. Ya kardeşim mahremim değil, o kıza ben iyi diyorsam sen bu kıızı nasıl alırsın bir daha. Ben iyi diyecek kadar tanıdığım kız, senin ne işine yarar. Ya bende bir hata var ya da o kııda bir hata var o zaman. Babasını tanıyorum, diyebilirim sana. Babasıyla oturup kalktım, diyebilirim. Benim mahremim birisi ise o konuda da sana cevap verebilirim. Gerçi yine de kıızı annesinden sormak lazım. Yani insan baba bile olsa belli bir yaştan, belli bir ortamdan sonra kıızı hakkında fazla ayrıntı bilemez iyi bir mü'minse. Kızın dünyası ayrı, kadınların dünyası daha mahrem bir dünyadır. Böyle olması gerekiyor. Ben bir kız hakkında, iç dünyası ile ilgili, mahrem konularıyla ilgili, “İyidir iyidir, çok

terbiyelidir.” nasıl diyebilirim ki? Diyorsam bende sıkıntı var o zaman. Bir karpuzu kesip içinden bir parça alındıktan sonra herkes iyi olduğunu bilir. Dışardan iyi mi iyi ha! Büyük diyorsam büyük bir karpuzdur; ama tadı kesilip bakılarak anlaşılır ya da o tarladan sürekli karpuz alan birisi “Bu tarlanın şu karpuzu güzeldir.” diyecek.

Hoca olmak veyahut da okulda müdür olmak (o çocuğun müdürü olmak); kız veya erkek fark etmez, ciddi bir şekilde referans olmak için yeterli bir sebep değildir. İşte “Ben üç senedir filan yerde görüyorum. Fena değil. Dışardaki gördüğüm şartları söylüyorum.” Aynı kız, onun bir kız arkadaşına da sormak lazım. Çapraz soruşturma yapmak lazım.

Tesettür de ölçü değil kardeşler. Bir insan çarşafı ile pardösüsüyle abiyesiyle peçesiyle bedenini örter; ama ahlakını gizleyemez. Ahlak başka bir şey! Beyne çarşaf giydirilmiyor ki. Hırçınlığı, tesettür düzeltmiyor ki ya da geçimsizlik, psikolojik bir hastalık gibi şeyler tesettürle anlaşılacak şeyler değil ki. Yani bir bayanın çok güzel tesettürü olması veya bir delikanlının tüyü biter bitmez sakal bırakmış olması, İslami eğitim görmüş olması tek başına bir şey ifade etmez. Mesela Ömer bin Hattab gibi çok takva birisi olması; kaşlarını çatınca karşısındaki buzu eritecek kadar sinirli bir adam olmasına engel oldu mu? Niye Ömer’den, çoluk çocuğun ödü patladı? Niye karısı “Boşa beni!” diye kaçtı ondan? Mizaç, tesettürle ilgili bir şey değil ki. Sakalla, çenenin sövüp sövmemesi önlenemiyor ki. Sakalına rağmen ahlaksız konuşabilir. Yani insanlar evliliklerini, sadece göstermelik bir düğün için yapıyorlarsa o zaman bir fotoğrafına bakıp da “Bu fotoğraf güzel, bununla evlenilebilir.” denebilir. Fakat şu, biraz önce bahsettiğimiz imanın yarısını teminat altına alacak bir evlilikten söz ediyorsak cennette de koltuklara gerinip de neydi o dünya günleri, diyeceğimiz mutlu günler için evleniyorsak eğer, esas evlilikteki gayemiz buysa buna beden bilgileri de lazım. Ahlak bilgileri de lazım. Karakter bilgileri de lazım. Sağlık bilgileri de lazımdır. Erkek için de kadın için de! Genetik sorunu olan birisi olabilir.

Kardeşler,

Bu hususta, özellikle diğer konulara girmeden önce bu konuyu vurgulamak istiyorum. Bu ümmet, sözü mutemet bir ümmettir. Söz gücümüzü yıpratmayalım. Bir kere, laubali konuşmayalım. “Filanca çocuğu tanıyorum.” Nereden tanıyorsun? “Aynı camide namaz kılıyoruz. Ben beş senedir o mahallede oturuyorum, beş senedir o camide görüyorum onu.” Bu kadar! Yarın öbür gün karısını döven bir adam olduğunda benim teminatımla ilgili bir sorun yok ortada. Ben camiye geldiğini temin ettim. Bir de hani şu kurban bayramında görürüz ya. Biri kurbanlık alacak diğeri de kurbanlık satıyor. Güya oraya üçüncü bir kişi gelir. O da bakıyordur; ama aslında satıcının adamıdır. “Ya daha iyisini bulamazsın, hadi bırakma elini! Hadi! Hadi! Sen de üç kır, sen de beş ver tamam hadi!” Kurbanlığı alan adam “Neyse bu adam da anladığına göre bize herhalde aldanmıyoruz.” Hâlbuki üçüncü kişi, kurban satıcısının pazarlıkçısı, kışkırtıcısı!

Evliliklerde de bu manzarayı çok görüyoruz. Güya dayı işin içinde yeğeninini işini bitirecek. “Ya etmeyin yapmayın.” Bir evliliğe kıyamete kadar ısrar etmenin bir manası yoktur. İstenir, tartışılır. “Heyetler gelecek, birleşmiş milletlere havale edilecek. Mekke’den İslam konseyi gelecek.” Böyle evlilik olmaz kardeşim! Sonra bunların hesabını nasıl yapacaksın? O adam otuz defa senin kapına geldi, cami imamı karıştı, vakıf başkanı gitti, devlet konusu haline geldi. Bunlar o kadından sonra hesap sormayacak mı? “Bu kadar pahalı bir şey değilmişsin sen aslında, fiyatını yanlış koymuşlar senin.” demeye gelen itirazlarını nasıl önleyeceksin. Evliliklerimiz tabii olsun. Hakkaniyete uygun olsun. Bu referans meselesinde pek çok mü’min kıyamet günü hainlik dosyası açılmış bir insan olarak dirilecek herkesin haberi olsun.

Ve’l hamdüli’llahi rabbi’l âlemin.